

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže *v novém*

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Čas neuvěřitelně běží, dá se říci, že doslova chvátá. Od 1. dubna 2007, kdy se většina z celkového počtu sto dvaceti zaměstnanců Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) konečně přestěhovala do svého nového sídla v rekonstruované budově na třídě Kpt. Jaroše v Brně, již uplynuly více než dva měsíce. Po dlouhých šestnácti letech máme tedy možnost pracovat na „vlastním písečku“. Minimálně několik příštích měsíců nebude ještě ale zdaleka ideálních, protože se má dobudovat přístavba, aby se na jaře roku 2008 mohli na „Jarošku“ přestěhovat zbylí pracovníci našeho Úřadu.

I když nové sídlo není zcela dokončeno, rozhodli jsme se v této brožurce zmapovat historii budovy, její rekonstrukci. Z připraveného textu se čtenář dozví nejen o vlastní historii této budovy, ale i o tom, kdo v ní před příchodem našich úředníků sídlil, co se dělo v dřívější minulosti na třídě Kpt. Jaroše. Generální dodavatel stavby i architekt stručně seznámí čtenáře s tím, co předcházelo dokončení rekonstrukce budovy. A konečně zde nalezne i stručnou historii Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který si v roce 2006 připomněl patnáct let své existence a zároveň aplikace soutěžního práva v České republice.

Čas je neúprosný. Od přestěhování z našeho dočasného, šestnáctiletého působiště v Joštově ulici uplynuly desítky dnů. Pevně ale věřím tomu, že nejpozději na jaře příštího roku se dočkáme již kompletního dokončení stavby. Jako předseda ÚOHS mohu jednoznačně přislíbit, že i přes do jisté míry stále provizorní podmínky, pojedje náš Úřad na „plný plyn“ a při zahajování provozu ve zcela dokončené budově vydáme ještě souhrnnější a reprezentativnější brožuru, než je tato, kterou právě držíte v rukou.

Martin Pecina

předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Historie jedné ulice

Milena Flodrová

Školní budova Brüner Frauenwerb-Verein na počátku minulého století

Celkový záběr na třídu Kpt. Jaroše na dobové pohlednici z přelomu 19. a 20. století

Dnešní „třída Kpt. Jaroše“ (ano, tak se správně píše!) už tím svým titulem „třída“ naznačuje, že nejde o ulici jen tak nějakou. Přitom není ani nejstarší, ani největší brněnskou ulicí, ale nelze jí upřít, že je (a doufejme, že i v budoucnu stále prokazatelněji bude!) jednou z nejkrásnějších ulic Brna. A vidíte, ještě tak před 150 lety po ní nebylo ani památky! Ono to všechno začalo vlastně až v 70. letech 19. století, ale historie samotného území, na němž se ulice dnes – tak trochu společně s přilehlým náměstím 28. října – nalézá, je samozřejmě o stovky let starší. Kdybychom se mohli přenést pomocí nějakého stroje času do oné minulosti, třeba jen o 250 let zpět, asi bychom váhali, kdeže jsme se to ocitli. Před námi by se totiž rozkládala hladina širokého rybníka, jehož vlny by šplouchaly o hráz v místech dnešní třídy Milady Horákové (Však se této později vzniklé ulici také původně říkalo „Hráz“, nebo „Hráze“ příp. i „Na hrázi“!). Tento rybník byl posledním z celé soustavy rybníků na říčce Ponávce táhnoucích se až od Řečkovic. Ponávka tehdy protékala dnešními Lužánkami zcela nespoutaně a z oněch rybníků vytékala poté stavidlem dál k Cejlu a Křenové, aby se přes dnešní ulici Ponávku a Vlhkou spojila se svrateckým a svitavským náhonem a spolu s nimi nakonec splynula s oběma řekami. Rybníky v minulosti plnily důležitý úkol v chovu ryb a tím obohacovaly jídelníček obyvatel Brna a širokého okolí. Nicméně ke konci 18. století došlo k postupnému vysoušení těchto rybníků a získávání tak nové půdy, ať už k zemědělskému obhospodařování nebo k zástavbě domy a budovami. Tento osud potkal i onen poslední rybník, jemuž se říkalo „Hutterův“. Karel Kuča ve své obsáhlé knize o Brně ještě navíc o něm píše: „*Jižně od Hutterova rybníka se rozkládala velká zahrada „Na hrázi“ hraběte Jana Mitrovského. Existovaly zde i skleníky, v nichž se pěstovaly tropické rostliny. Rybník byl součástí zahrady a sloužil k jízdě na lodkách a pro lovy divokých hus. Roku 1782 byl Hutterův rybník vysušen. Po jižní straně hráze Hutterova rybníka vznikalo od roku 1788 předměstí Hráze, které zaujalo severní část Mitrovského zahrady, zatímco předměstí Příkop vyplnilo roku 1786 zbytek její plochy. Zahrada byla beze zbytku zrušena.*“

Nicméně trvalo ještě bezmála 90 let, než se začala rodit naše ulice jako taková. Předcházela jí nově vysázená kaštanová alej, která na samém počátku 40. let 19. století propojila Lužánky s onou – teď už nefunkční – Hrází (dnes třídou Milady Horákové) a s dneš-

ním Kolištěm. Záhy se zjistilo, že se tu vlastně nabízela možnost vytvořit – takřka na dně rybníka! – jak náměstí, tak i několik ulic a tento záměr nabyl záhy konkrétní podoby. V roce 1874 se vytvořila jakási osnova budoucí čtvrti a netrvalo dlouho, stalo se přímo módním a pro stavební firmy dokonce prestižním cílem získat právě tady a teď parcelu k postavení nájemního domu. Alej – tehdy už pomalu vzrostlých – kaštanů zůstala podle plánů uprostřed ulice, domy na její západní straně (dnes lichého číslování) se propojily se zahradami a s dvory starších domů na dnešní Lidické třídě, na opačné, dnes sudé, straně došlo poté záhy k vytvoření domovních bloků propojených dvěma uličními spojkami do nově vznikajícího náměstí a celá čtvrť dostala nádech vysoké noblesy. Není divu, že se v ní uplatnily projekty architektů zvučných jmen, jako byl Eduard Exner, Martin Fleischhacker, Franz Ruschka, Karl Friem, ale také František A. Dvořák, Franz Pawlu, Germano Wanderley či Alois Prastorfer. Mezi ty nejpozoruhodnější stavby se zařadilo do té doby nevídaně honosné propojení domu č. 37–39 se zadními trakty domů Lidické třídy, o němž zmíněný Karel Kuča v knize o památkách Brna píše, že jde o: „*V kontextu architektury 19. století výjimečnou urbanisticko-architektonickou kompozici antikizujícího charakteru, jejíž jádro tvoří dva převyšené štítové rizality dvou domů, spojené otevřenou sloupovou kolonádou; nejhodnotnější novorenesanční dílo v Brně mimo centrum města; postavil František Antonín Dvořák, projekt Germano Wanderley, 1899.*“

Ale obdiv si zaslouží celá ulice s alejí uprostřed, jakožto stylově čistá a ušlechtilá zástavba dobových nájemních domů, vzájemně se respektujících výškou i novorenesančním stylem. Je to velká výzva a memento všem, kteří se jakkoliv podílejí nebo podílet budou na případných rekonstrukcích budov, či jen stavebních doplňcích a úpravách!

A ještě na něco nesmíme zapomenout. Už 24. 5. 1867 byla – tehdy ještě budoucí a zamýšlená – ulice

Celkový pohled na třídu Kpt. Jaroše z počátku 20. století

V roce 1946 byla poničená budova školy Bünner Frauenerwerb-Verein zdemolována a po dvě desetiletí zela na jejím místě proluka

nazvána „Aleegasse“, což se překládalo jako „Alejní“, „V aleji“, ale také „Stromořadí“ či „Stromořadní“. Dne 13. 6. 1893 už částečně hotová ulice však dostala název „Schmerlingstrasse“, tedy „Schmerlingova“, a to po Antonu von Schmerling (1805–1893), rakouském státníku a politikovi s vysokým postavením v soudních dvorech. Tak to doba žádala. Nicméně hned 26. 6. 1919 vystřídali Schmerlingovo jméno v názvu ulice legionáři a ulice se jmenovala „třída Legionářů“ (zkráceně se jí také říkalo „Legionářská“) k počtě všem, kteří za 1. světové války bojovali a pokládali životy za samostatnost Československa. Tento název strpěli nacisté necelý rok, i když ho v letech 1939 okamžitě také „zdvojjazyčnili“ na „Legionärenstrasse – třída Legionářů“. Už 10. 1. 1940 však ulici přejmenovali po svém na starý dobrý název „Aleestrasse – V aleji“. Legionářům se ulice vrátila 25. 9. 1946 jako „třída Legionářů“, ale také jen do 12. 10. 1950, kdy se v jejím názvu objevilo jméno kpt. Otakara Jaroše (1912–1943), který se jako důstojník československé jednotky v bývalém SSSR účastnil bitvy u Sokolova, kde padl. Dlouho se věřilo, že kpt. Jaroš byl komunista a nadšený obdivovatel Sovětského svazu. Skutečnost však byla úplně jiná, jeho jméno bylo tehdy tak trochu propagandisticky zneužito, a proto mu i dnes ulice zůstává. Bylo by to ostatně dlouhé povídání.

Ještě poslední připomínka: víte, že touto ulicí také projížděla tramvaj? Ano, bylo to v letech, kdy ještě nebyla proražena třída Milady Horákové kolem dětské nemocnice k Merhautově, což se stalo až na samém počátku II. světové války (1940–1941). Od roku 1903 však „modrá“ linka elektrické tramvaje (tehdy ještě nebyla čísla, ale tratě se lišily barvou světla lampy nad čelnou plošinou řidiče!) spojovala Komárov přes Dornych k nádraží a pak vpravo dnešní Benešovou, Rooseveltovou a Moravským náměstím až ke křižovatce Koliště-Lidická, kde se pak tramvaj odklonila opět vpravo, ale dolů po Kolišti, aby hned zahrnula do dnešní třídy Milady Horákové a první odbočkou vlevo do dnešní třídy Kpt. Jaroše. Tou projela, ulicí Jeřábkovou se dostala na Drobného a její konečná byla na rohu Lužánek pod návrším ulice Antonína Slavíka. Už si to dovedeme představit asi jen těžko. Ale mělo to své kouzlo.

Ostatně každý dům této ulice má svou historii a těm, kteří jsou mu ochotni naslouchat se srdcem otevřeným, ji také dovede ochotně, ale tiše, nevtíravě a jakoby plaše a s omluvou, vyprávět. Poslechněme si tedy jednu z těchto historií, kterou prožil a uložil do své paměti alespoň jeden z těchto domů, dům č. 7 na dnešní „třídě Kpt. Jaroše“.

Budovy na třídě Kpt. Jaroše 7

Martin Švanda, Filip Vrána

Výřez situačního plánu Brna z roku 1890 se zvýrazněným umístěním parcely, na níž dnes stojí nové sídlo ÚOHS

Podíváme-li se na situační plán Brna z roku 1890 zjistíme, že řada domů na tehdejší Schmerlingstrasse už v této době stála. Parcela u čísla 7 však zatím zela prázdnou. Z archivů a pozemkových knih můžeme vyčíst její někdejší vlastníky, od kterých v roce 1871 město parcelu koupilo. Pro další vývoj je však podstatný rok 1896.

Na základě smlouvy z 20. července přecházejí vlastnická práva na německý spolek Brünner Frauenerwerb – Verein (Brněnský ženský výrobní spolek). **O jakou instituci vlastně šlo?** Pro odpověď na tuto otázku se musíme vrátit ještě o více než dalších dvacet let zpátky do minulosti. Ženský výrobní spolek v Brně byl založen v roce 1873. Jeho hlavním cílem bylo pozvednout hospodářské postavení ženy odborným vzděláním ve vlastních školách, aby se stala výdělečně činnou. Tomuto cíli pak měly napomáhat přednášky, šíření spisů o živnostenské činnosti žen, pořádání výstav, zakládání zaopatřovacích a penzijních pokladen pro ženy a dívky a především vyučování.

Pro tuto činnost bylo pochopitelně nutné získat vhodné prostory. Už na svém počátku proto spolek založil stavební fond za účelem zřízení budovy. Na počátcích své existence se totiž hodně stěhoval. Začínalo se v paláci hrabat Kounicových, kde byla v říjnu 1873 otevřena škola šití, vzdělávací kurzy a kurz kreslení. O rok později se škola poprvé stěhovala, a to do domu Kiosk č.5, na konci sedmdesátých let pak přesídlila do domu č. 7 na Starobrněnské ulici, poté na Dominikánskou č. 9. Prostory však byly i tak malé. V devadesátých letech totiž školu navštěvovalo přes 400 děvčat, spolek proto musel hledat stále nová a nová řešení. Kromě prostor pro vyučování bylo nutné najímat i ubytovací kapacity. Valná hromada spolku proto v prosinci 1894 přijala usnesení postavit novou budovu a spolek se obrátil na vedení města o pomoc. Německá radnice přenechala spolku stavební pozemek na tehdejší Schmerlingstrasse 7 a stavba školy mohla být 9. července 1896 zahájena.

Stavělo se zhruba rok a už 12. září 1897 byl položen poslední kámen tehdejší školní budovy, která stála v řadové zástavbě nové třídy. Tato budova stála spolek 118 813 rakousko-uherských korun a měla 13 učeben. **O několik let později se začal stavět také penzionát za školní budovou (dnes sídlo ÚOHS).** Třípatrová internátní budova stála spolek 162 367 korun. Situována byla do rozlehlé zahrady domů č. 7 a 9.

Penzionát byl založen v roce 1903, tedy 30. roce od vzniku spolku. Důvodem byla nutnost zřídit pro mimobrněnské žáky internát, v němž by mohly za přiměřený poplatek najít stravu, pedagogické vedení a dohled. Četné peněžní dary od příznivců a dobrodinců, mezi jinými od První moravské spořitelny, pomohly vysněný plán na výstavbu penzionátu realizovat. V březnu

1903 stavba začala a na konci června téhož roku byla hrubá stavba dokončena. Slavnostní otevření zahradami obehnaného penzionátu proběhlo 1. října 1904. Místo zde našlo 65 svěřenkyň. Vzhledem k velké oblibě musela být v následujících letech kapacita navýšena na 95. První představenou byla 20. června 1904 spolkovým výborem jmenována slečna Amalie Czibulková, učitelka na ženské výrobní škole. Správa penzionátu stejně jako všechny pedagogické záležitosti příslušely od jeho založení vlastní pedagogické radě, k níž patřila tehdejší prezidentka spolku Marietta Sternischtie.

A jak vypadaly prostory budovy penzionátu v době, kdy byl poprvé předán

k užívání? Uprostřed východní zdi vedly schody do vestibulu a ke sloupovému schodišti. Na pravé straně od schodiště se nacházely přijímací pokoje pro rodiče a příbuzné penzionaristek, byt představené, nemocniční pokoj a prostory pro služebnictvo. Vlevo od schodů byly další prostory služebnictva, velká jídelna a koupelna se čtyřmi kabinkami. Ze schodiště bylo vidět aulu s koncertním pianem a jevištěm, vpravo od ní byla šatna a přípravná, která byla výtahem spojena s pod ní ležící kuchyní. Architektonicky vyzdobená aula pojala dvě stovky sedadel. V suterénu byla umístěna napravo žehlárna, sušárna a další spižírny. Vlevo byly stejně jako dnes prostory pro ústřední topení, palivo a byla zde i velká prádelna. Uprostřed byla spojovací chodba ke kuchyni, u níž byly ještě skladovací prostory. V prvním, druhém a třetím patře domu byly ložnice svěřenkyň spojené velkou chodbou, dále pracovna, pokoj dohlížitelky, místnost na prádlo a další potřebné prostory. Ve druhém poschodí byl navíc ještě hudební pokoj. Všechny místnosti internátní budovy byly vybaveny ústředním topením a elektrickým osvětlením.

Jak vidno německý výrobní spolek investicemi nešetřil, postavením internátu ale stavební činnost zdaleka neskončila. Vzhledem ke každoročnímu velkému růstu počtu žákyň a jednotlivých oddělení koupil spolek za 97 tisíc korun přilehlý činžovní dům č.p. 9. V roce 1907 se začalo s bouráním tohoto domu a v únoru 1908 už na jeho místě stála dokončená nová budova. Stavební náklad činil 88 tisíc korun. O čtyři roky později spolek koupil ještě vedlejší dům č.p. 11, kde byl od začátku školního roku 1913/14 umístěn nový ateliér pro šití oděvů. Během necelých dvaceti let spolek získal nebo nově postavil celkem 4 budovy, z nichž většina stojí dodnes. A kde na tyto investice získával prostředky? Jak je uvedeno v pramenech, podporu měla jeho činnost především na radnici, která byla v té době v německých rukou, ale také u tehdejšího ministerstva školství nebo První moravské spořitelny. Štědré byly i dary příznivců. Mezi zakladatele totiž patřil například Christian d'Elvert, někdejší starosta města Brna (1861–4, 1870–6), který spolek zastupoval při jednáních s firmami i orgány státní správy. Bývalý starosta a jeho rodina přitom spolku darovali více jak 7 tisíc korun. Jmenovat by ale šlo i další příznivce. Za všechny například baronku Eveline von Weber – Ebenhof, jejíž manžel byl v 70. letech 19. století moravským místodržitelem. V prostorách Weber-Ebenhofu byl ostatně spolek založen.

Činnost Brünnner Frauenerwerb – Verein nijak neomezil ani převrat v roce 1918 a následný vznik Československa. Spolek se těšil nadále přízni vlivných mecenášů, mezi které patřilo tehdejší československé ministerstvo pro školství a lidovou kulturu, Moravský zemský výbor, město Brno, Československá obchodní komora nebo i rakouské ministerstvo školství. Mezi chovanky školy a penzionátu přitom nepatřily jen brněnské studentky, ale i dívky z okolí a vzdálenějších oblastí. Činnost obchodní školy byla rozšířena i na chlapce. Rozšířila se také pedagogická funkce penzionátu. Chovanky byly vzdělávány nově i ve hře na klavír, housle, mezi praxi

Historický záběr budovy penzionátu z počátku 20. století

Hlavní budova školy spolku Brünner Frauenerwerb na dnešní třídě Kpt. Jaroše 7 (snímek je patrně z roku 1907)

Koncem 60. let zaplnila proluku moderní budova silně narušující novorenesanční charakter třídy Kpt. Jaroše

ústavu patřily společné návštěvy divadelních představení, koncertů. Do vybavení penzionátu náležel i „čtyřlampový radioaparát“, který zprostředkoval přednáškové programy různých vysílacích stanic. Nezapomínalo se ani na sporty jako bruslení, sáňkování, lyžování nebo tenis.

Zánik spolku přišel po druhé světové válce. Velké množství Němců bylo z Brna odsunuto, a proto se vcelku logicky neobnovovala ani školská zařízení německých spolků. Ostatně samotná hlavní budova školy na tř. Kpt. Jaroše 7 a částečně č. 9 vzala v průběhu války za své a v roce 1946 byla zdemolována. Koncem šedesátých let zde byl postaven nový dům, který do novorenesančního uličního charakteru třídy vůbec nezapadá (jednalo se o posádkovou ubytovnu vojska, v 80. letech byla v přízemí domu prodejna Tuzex). Bez větších škod byla zachována budova penzionátu. Dům po válce převzal Ústřední národní výbor zemského hlavního města Brna. Provozoval jej nejdříve Úřad pro sociální péči. Podle výměru ministerstva těžkého strojírenství z roku 1952 přešlo vlastnické právo na národní podnik Zbrojovka Brno, následně na Oblastní orgán pro správu odborných učilišť státních pracovních záloh a ještě v témže roce na Státní divadlo Brno. V roce 1958 byla správa nemovitosti na tř. Kpt. Jaroše 7 převedena na Závody Jana Švermy. Dům měl ovšem i jiné vlastníky. Sloužil například SNB (Sbor národní bezpečnosti). V sedmdesátých letech 20. století byl před domem také odhalen pomník Marušky Kudeřkové, která byla za druhé světové války popravena nacisty. Autorem sochy vyvedené v nadživotní velikosti byl Zdeněk Preclík. Tato socha je v současné době umístěna v proluce na třídě Kpt. Jaroše, poblíž původního domu č. 17. Tím ovšem dějiny jedné budovy a jejího bezprostředního okolí zdaleka nekončí. SNB totiž vystřídali vojáci, do budovy se nastěhovala městská vojenská správa a ti nejšťastnější z mladíků sem chodili pro vytouženou modrou knížku.

Armáda však na přelomu tisíciletí objekt přestala využívat a nakonec jej převedla na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Více než sto let poté, co do budovy vstoupily první chovanky penzionátu, se tak v dubnu 2007 do stejného domu nastěhovali právníci a ekonomové, kteří podobně jako členové spolku Brünner Frauenerwerb – Verein čekali na své definitivní sídlo téměř dvacet let.

Stavební úpravy původního objektu a jeho nová přístavba

Milan Obenaus, autor stavby

Architektonické plány rekonstruované budovy s moderní přístavbou

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) získal budovu s pozemky pro zřízení svého sídla v roce 2005. Záměr a podmínky využití budovy byly projednány s Národním památkovým ústavem (NPÚ) a Magistrátem města Brna a byly stanoveny limity pro zásahy do stavby. Původní neorenesanční budova s výrazným průčelím opatřeným centrálním schodišťovým rizalitem obsahovala čtyři nadzemní a jedno podzemní podlaží s kolmě osazenou dvorní přístavbou sálového prostoru na přízemí. Půdní prostor vyplňoval dřevěný krov. Trojtrakt s vnitřní chodbou a místnostmi po obvodu pak nabízel logické využití s minimálním počtem dispozičních úprav, v interiéru dominantní schodišťový prostor s trojramenným schodištěm měl zůstat jako ústřední komunikační prostor. Projektové práce provedla firma MORAVIA CONSULT Olomouc a.s. jako vítěz výběrového řízení na zpracování dokumentace stavby, obsahem dokumentace byl také architektonický návrh na úpravy objektu a jeho dostavbu - nároky na umístění potřebného

Fotografie z průběhu rekonstrukce

počtu pracovníků zřetelně ukazovaly, že stávající prostory nebudou pro daný účel dostačovat. Po vyhodnocení využitelných ploch podlaží bylo jasné, že nová přístavba nebude malá. Stísněné podmínky zadních svažitých pozemků a urbanistická návaznost sousedních staveb předurčily umístění přístavby do dvorní části, ve které se nacházela z památkového hlediska nepříliš zajímavá přístavba sálu. Variantní objemové a zastavovací studie prokázaly, že její poloha negativně determinuje využití pozemku pro novou přístavbu, a proto po dohodě s NPÚ byla navržena k demolici. Uvolněná dvorní část pak byla využita beze zbytku pro umístění nové čtyřpodlažní přístavby, uložené na podnoži podzemních garáží.

V původní budově byl ponechán trojtrakt i všechny architektonicky cenné prvky a detaily a vložena nová, designově odlišná vrstva soudobých zásahů. Většina původní výbavy stavby byla dožilá nebo poničená nevhodnými zásahy – např. kamenné schody byly zničeny osekáním a překrytím litým terassem a jejich původní litinové zábradlí se dochovalo jen ve fragmentu na půdě. Zato fasády (ač značně opadané) se dochovaly se všim původním architektonickým článkovaním, takže jejich rehabilitace mohla proběhnout v plném rozsahu. Výplně otvorů bylo nutno vyměnit všechny, byly proto provedeny repliky oken a dveří a vybráno historicky adekvátní kování. U zmíněného schodiště byly osazeny nové litinové odličky zábradlí, a protože zničené stupně nebylo již možno vrátit do původního stavu, jsou překryty lepeným běhounem. Koberec tak skryl poškození a dodal prostoru chybějící noblesu, kterou podporuje také rehabilitovaná štuková výzdoba. Mezi výrazně uplatněné novotvary v interiéru staré budovy patří v patrech tmavé tubusy průchodů do přístavby vybavené novými kovovými dveřmi a výtahem, dále pak zádveří a otevřená hala s recepcí na přízemí, která navazuje na hlavní schodiště a hlavní vstup. Hala tedy slouží jako hlavní komunikační uzel s kontrolou vstupu, odkud je možné se dostat do všech částí staré i nové budovy – a také přímo do nového zasedacího sálu.

Čtyřpodlažní nová část bude ze železobetonu, části pláště rovnoběžné s původní budovou budou plné, s nimi budou kontrastovat příčně osazované prosklené plochy. Vznikne tak podélně orientovaná hmota vylehčená transparentními plochami „zářezů“ a čel se závěsovými fasádami. Moderní design pak prorůstá přes spojovací krček i do staré budovy, uplatňuje se v nově vybudovaném pod-

kroví a na technickém zařízení budov – svítidlech, sanitárním vybavení a řešení interiéru. Samotná hmota přístavby bude odsazena, mezeru vyplní vzdušně působící zasklený krček s dalším výtahem. Zarovnané plochy střech ozvláštněné mozaikou pokryvné zeleně napomohou vnímání přístavby v její jasně definované kompozici hmot.

Obecné prvky zvolené koncepce budovy ÚOHS:

- vnitřní nádvoří s předjezdem je využito pro parkování, je ponechána a doplněna vzrostlá zeleň
- ponechání břemen průjezdu na sousedící parcely
- stará budova je zrekonstruována dle podmínek NPÚ, podkroví využito pro jednací místnosti a obslužné provozy bez nároku na větší míru osvětlení, s prosvětlením pouze 10 ks střešních oken; celkový počet podlaží: 1 podzemní podlaží + 4 nadzemní podlaží + podkroví
- pozdější přístavba tělocvičny určena k demolici, uvolněný dvůr využít pro novou přístavbu vč. podzemních garáží
- podzemní jednopodlažní garáže tvoří podnož pod novou výstavbu a vyrovnávají skloněný terén (střecha garáží je v úrovni terénu sousedících parcel)
- nová čtyřpodlažní přístavba ve dvoře napojena celoproskleným krčkem na starou budovu, ponechává tuto budovu relativně nedotčenu
- umístění přístavby směrem k severu umožňuje dostatečné prosvětlení provozů původní budovy, v částech přístavbou zastíněných jsou jednací místnosti
- přístavba nepřesahuje římsu původního objektu
- jednací sál samostatně vybíhá v přízemí, strop vytváří ozeleněnou terasu
- použita kombinace prosklených závěsových stěn s plnými plochami fasád, důraz je kladen na rozdrobení nových objemů na menší celky, aby hmota působila složeně – přístavba bude dělena na jednotlivé bloky pomocí ustoupených, většinou prosklených částí – a to i ve střeše.
- nároží nové přístavby je mírně ustoupeno, takže stará budova zůstává v pohledech dostatečně čitelná, hmota přístavby je navíc odlišná ve svém architektonickém ztvárnění (sklo, žaluzie).
- Mezi sjednocující prvky nového designu pak patří následující materiály:

Exteriér:

- šedý odstín kovových prvků, oplechování, žaluzií
- skleněné plochy

Interiér:

- nové skleněné dveřní výplně v kovových rámech v tmavě šedém odstínu
- tmavě šedé novotvary průchodů
- jednotné keramické obklady pro sanitární zařízení
- nové hladké dveře v dubové dýze
- podlahové úpravy a podhledy
- technické zařízení budovy

Slovo generálního dodavatele stavby

Jiří Kaláb, jednatel společnosti

Na jaře 2007 probíhaly závěrečné práce na interiéru budovy a dokončovala se fasáda sídla

V říjnu roku 2006 jsme zahájili rozsáhlou rekonstrukci budovy bývalé vojenské správy na třídě Kpt. Jaroše 7, která se po dokončení stala novým sídlem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Již 20. března 2007 proběhla úspěšná kolaudace stavby. Vnější fasáda budovy byla dokončena v květnu tohoto roku.

Od počátku jsme si byli vědomi, že před námi stojí nelehký úkol. Rekonstrukce nebude jednoduchá, a to nejen kvůli velmi krátkému termínu realizace, ale především kvůli ročnímu období, ve kterém většina prací musela proběhnout. Zimní období ovlivňovalo všechny kroky rekonstrukce celé stavby.

Budova prošla kompletní rekonstrukcí včetně střechy, výměny všech stropů vyjma chodbového traktu a schodiště. Zřízení vstupní haly a vestavba výtahové věže si vyžádaly radikální zásah do statiky nosných stěn v suterénu a přízemí. Náročnosti a rychlosti výstavby jsme podřídili některé zvolené technologie, např. technologie podlah montovaných suchou cestou. Klíčový vliv na splnění termínu mělo také zprovoznění parní kotelny v zimním období. Zajímavou částí byla rekonstrukce vnitřního vybavení budovy. Silnoproudé a slaboproudé elektroinstalace můžeme nazvat elektroinstalacemi „třetí generace“. Jedná se o „inteligentní“ dálkové řízení osvětlení a vzduchotechniky počítačem.

Vzhledem k tomu, že fasáda i schodiště patří mezi památkově chráněné prvky, bylo naší i projektantovou snahou zachovat historický ráz budovy, a to nejen zvenčí, ale i v interiérech.

Úspěšná kolaudace stavby potvrdila, že se nám ve velmi krátkém čase podařilo přispět k vytvoření nového reprezentativního sídla Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a zároveň jsme naplnili náš slogan „Postavíme, o čem sníte“.

KALÁB – stavební firma, spol. s r.o. je moderní společnost působící především na území Jihomoravského kraje. Společnost je díky svým zkušenostem schopna nabídnout komplexní dodávky novostaveb a rekonstrukcí z celého spektra pozemních staveb. Úsilí zaměstnanců firmy dosahovat špičkové kvality při realizaci díla, dodržování pravidel při nakládání s odpady a v neposlední řadě dodržování bezpečnosti práce přispělo k získání certifikátů ČSN EN ISO 9001, 14001 a OHSAS 18001.

Antimonopolní úřad v datech

Kristián Chalupa

Historické schodiště bylo rekonstruováno dle nalezených originálních dílů z počátku 20. století

Moderní design svítidel kontrastuje s původními architektonickými prvky

1991 Jedním z prvních opatření zaměřených na podporu budování tržního hospodářství v České republice po roce 1989 bylo přijetí právní úpravy ochrany hospodářské soutěže. Zákon Federálního shromáždění o ochraně hospodářské soutěže, který nabyl účinnosti 1.3. 1991, stanovil, že podstatnou část této působnosti na území ČR bude vykonávat orgán pro hospodářskou soutěž České republiky. Jeho sídlem se nestalo hlavní město Praha, jako centrum klíčových orgánů státní správy, ale Brno, což deklaruje nezávislost v rozhodování. Dalším důvodem byla i skutečnost, že se v té době jihomoravská metropole stávala justičním centrem naší země. Český úřad pro hospodářskou soutěž zahájil svou činnost 1. 7. 1991 a jeho předsedou a pozdějším ministrem byl Stanislav Bělehrádek. Úřad byl zpočátku stejně jako jeho slovenský protějšek podřízen Federálnímu úřadu pro hospodářskou soutěž se sídlem v Bratislavě, který vedl od 18. 1. 1991 Imrich Flassik, jehož v období od 2. 7. 1992 do 29. 10. 1992 vystřídal Milan Čič. Úřad od počátku sídlil v pronajatých prostorách v budově Ústavního soudu na Joštově ulici č. 8. Od roku 1991 až do současnosti má ÚOHS detašované pracoviště v Praze v Letenské 3, kde nyní funguje odbor veřejných zakázek.

1992 Prosazování soutěžního práva bylo v roce 1992 svěřeno nově zřízenému Ministerstvu pro hospodářskou soutěž, jehož sídlem zůstalo Brno. Krátkodobě byla zřízena i detašovaná pracoviště v Plzni a Ostravě (v letech 1992–1994). Změna Úřadu na ministerstvo souvisela s probíhající privatizací.

1994 Ministerstvo pro hospodářskou soutěž se stalo orgánem zodpovědným za dohled nad řádným průběhem zadávání veřejných zakázek. Úřad v této oblasti z vlastní iniciativy i na návrh účastníků veřejných soutěží přezkoumává, zda zadavatelé dodržují zákonem stanovený postup při veřejných nákupech zboží, služeb a stavebních prací.

1996 Ministerstvo se přeměnilo na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, na výkonné moci nezávislý ústřední orgán státní správy, v jehož čele stojí předseda. Funkční období je šestileté.

Sekretariát 1. místopředsedy

Pracovna ředitelky Sekce ochrany hospodářské soutěže II

1999 Předsedou ÚOHS se stal dosavadní místopředseda Josef Bednář, který pak Úřad vedl do září 2005.

2000 Jako poslední do trojlístku působnosti Úřadu přibyl dohled nad poskytováním veřejných podpor v České republice. Zatímco v letech 2000 až 2004 Úřad působil jako „prodloužená“ ruka Evropské komise, kdy dohlížel na dodržování zákazu poskytování státní pomoci neslučitelné s evropským právem, po vstupu České republiky do Evropské unie je úkolem Úřadu v této oblasti nejen monitoring poskytování veřejných podpor, ale též aktivní asistence tuzemským subjektům při aplikaci evropského práva veřejných podpor. Rozhodovací pravomoc má od 1.5.2004 pouze Evropská komise.

2005 Dne 2. září se ujal funkce předsedy ÚOHS Martin Pecina. Do funkce byl slavnostně uveden prezidentem republiky.

2007 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže opouští na přelomu března a dubna po téměř 16 letech pronajaté prostory a stěhuje se do nového sídla v rekonstruované budově na třídě Kpt. Jaroše 7 v Brně.

2008 Bude dokončena přístavba budovy. Od tohoto data by měli všichni brněnští zaměstnanci sídlit na třídě Kpt. Jaroše 7.

Celkový pohled na nové sídlo Úřadu

Zasedací místnost ve 2. patře

Pracovna předsedy Úřadu

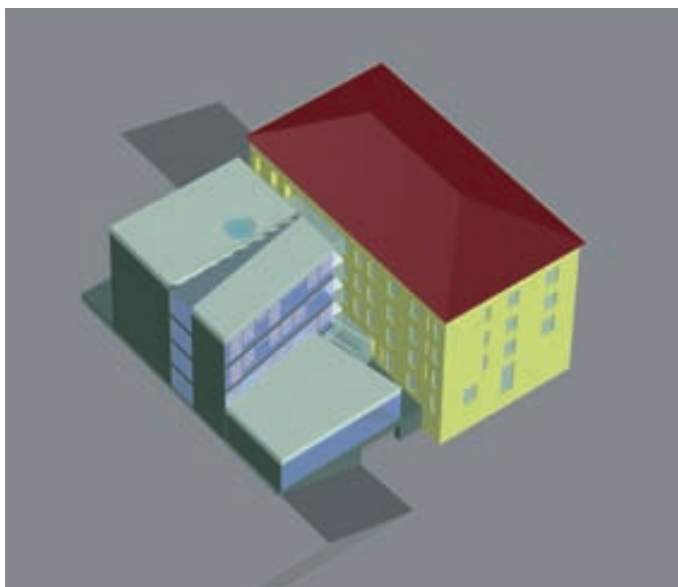

Chodba ve 2. patře

Pracovna ředitele Kabinetu předsedy

Počítačový model rekonstruované budovy s novou přístavbou, která bude dokončena v roce 2008

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE
třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno
tel.: +420 542 167 233, fax: +420 542 167 112
e-mail: posta@compet.cz
www.uohs.eu

Fotografie použité v textu:

str. 5 (nahore), 8, 10 (nahore) – Muzeum města Brna, str. 4, 9 – nakl. „Josef FILIP, zal. 1938“;
str. 5, 10 (obě dole) – Archiv města Brna, str. 1, 2, 13, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 23 – archiv ÚOHS

Grafická úprava, tisk: Metoda spol. s r. o.

Publikace byla vydána za přispění generálního dodavatele rekonstrukce nového sídla ÚOHS společnosti KALÁB – stavební firma, spol. s r. o.

